

[Aksel Larsen.]

virkelig besynderligt at høre ham forklare, at i stedet for at stille et dagsordensforslag, her, skulle man have forhindret, at lovforslaget overhovedet blev fremsat ved at pukke på den aftale, der findes om 15. marts, som er en aftale om, at kun hvis det ikke er noget presserende, og kun hvis regeringen ikke er i stand til at begrunde, hvorfor den vil have lovforslaget igennem, skal fristen 15. marts overholdes. Hvis hr. Sigsgaard overhovedet anede, hvad aftalen om 15. marts gik ud på, så vidste han, at uanset om man bider i gardinstængerne eller på anden måde pukker på aftalen om 15. marts, så kunne man ikke have forhindret, at dette lovforslag var blevet fremsat og kommet til første, eventuelt også anden eller tredje behandling i folketinget; det afgør simpelt hen regeringen og folketingets flertal, og det er jo desværre sådan, at regeringen har dette flertal.

I øvrigt vil jeg i det hele taget advare imod, at man tror, man klarer politiske sager af betydning ved at pukke på forskellige juridiske paragraffer og snurrepiberier. Det er ikke en måde at lave politik på.

Finansministeren (Poul Møller): Jeg opfattede det sådan, at den sidste bemærkning ikke var rettet til regeringen.

Må jeg så sige til hr. J. O. Krag, at provenutabet bliver ikke større næste år; til næste år er der et fuldt års afregning for landbrugets side, så er det overstået det hele; men det er rigtigt, at der i år sker en nedgang i statens indbetalinger på grund af denne forlængede betalingsfrist.

Så siger hr. J. O. Krag, at jeg med en flot bemærkning havde sagt, at andre erhverv, hvis de kommer i en tilsvarende situation, skal have det samme som det her. Jeg har sagt, at hvis andre erhverv kommer ud for det, at de ikke kan afsætte deres produkter på eksportmarkederne, at de får en 10-årig periode, hvor der ikke er nogen prisstigninger for dem, hvor de ikke kan klare de indenlandske omkostningsstignin-

ger, hvor de gang på gang må gå til folketinget og få støtteordninger, som de har gjort det gennem de sidste 10 år, hvis et sådant erhverv skulle dukke op, så er det naturligvis klart, at så vil regeringen se på dette erhvervs problemer, på samme måde som den socialdemokratiske regering måtte se på landbrugets problemer fra 1961 og i årene derefter.

Så siger hr. J. O. Krag, at hvis det forslag til dagsorden, han har stillet, bliver vedtaget, skal der føres forhandlinger for åbent tæppe og ikke forhandlinger med landbruget for nedrullede gardiner. Jeg tror, at hr. J. O. Krag er den første til at vide, at det er meget svært at føre sådanne forhandlinger for åbent tæppe. Jeg tror, at han i mange år og ved mange lejligheder har måttet føre forhandlinger med landbrugets organisationer for nedrullede gardiner.

(Kort bemærkning).

J. O. Krag: Jeg ville jo nok tilråde regeringen i hvert fald at begynde med at forhandle med landbruget i et lukket lokale, men det, jeg har villet anføre her, er, at det forekommer mig, at de tre regeringspartier meget længe har ført mørklagte forhandlinger om denne her sag. I al den tid, pressionen massivt har stået på, og i al den tid, regeringens uenighed lige så massivt har været til stede, har det været næsten umuligt at få oplyst, hvad man pønsede på, men nu ved vi det altså. Jeg synes stadig, at det princip, man her bruger til at hjælpe et erhverv efter, er omtrent så forkert, som det overhovedet kan være, og derfor burde finansministeren ikke fremture ved at sige, at såfremt andre erhverv på en tilsvarende måde kom i vanskeligheder, så skal de hjælpes efter samme princip. Det må dog være det rigtige, hvis et erhverv er i vanskeligheder at søge at hjælpe erhvervet til at løse sine problemer. At lade erhvervet beholde indkrævede skattemidler må være omtrent den dårligste form for hjælp, man kan anvende, og især når fordelingen af